

Takoj drugi dan so se pletle po mestu govorice, da je izginila kardinalova kuharica in da je ž njo izginil prejkotne tudi frančiškanski svetnik. Policija je nekaj zasledovala, zaslišala Tomaža Razložnika in izvoščeka Drmoto. Tudi so pri kardinalu Spini našli pismo, s katerim se je hišna poslovila pri njem. Menda je bilo v tem pismu precej jasnosti. Občinstvo sicer ni izvedelo cele resnice, a državniki so dobro vedeli, pri čem da so.

Pustni torek zjutraj je poročal knez Metternich pri cesarju. Končavši je v stiski dostavil: „Še neka neprijetna zadeva je tu, veličanstvo!“

„Kaj še to? Dandanes, ljubi Metternich, sem jih navajen neprijetnih afer.“

„Pater Inglesi se je izgubil čez noč. S sabo je vzel denar, in kakor vse kaže, je pobral s sabo tudi hišno njega eminence, kardinala Spine.“

Cesar ni ničesar odgovoril. Samo pogled njegov ni bil Bog zna kako prebrisan.

„Videli so ju na Vrhniki,“ je nadaljeval knez. „Zaslišali smo voznika. Če jima pošljemo kurirja za pete, ju še lahko dohitimo!“

Cesar se je nasmehnil: „Kake obraze napravlja Spina?“

„Dolge, veličanstvo, kakor mi vsi!“

„Carju si stvari kar povedati ne bom upal!“

Oba sta nekaj časa molčala. Potem vpraša knez: „Kaj ukazujete, veličanstvo? Naj se li odpravijo kurirji?“

Cesarju Francu se je povetil obraz:

„Laufen lassen, Durchlaucht, laufen lassen! Bolj ko se bo mešalo, večji bo škandal!“

(Dalje prihodnjič.)

Po zatonu.

Na brezdna pada temna noč,
kot v gluha morja mlada moč . . .
O, padla moč bi pač do dna,
da mi še biva sred srca . . .

Vladimir Levstik.

